

Η ΕΞΟΧΗ

Πόσον εύτυχεῖς εἶνε ὅσοι ἀφίουν μακρὰ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως, τὴν σκόνην τῶν δρόμων τῆς, τὴν ἀνηλια τῶν μαρμαρίνων οἰκίων τῆς! βλέπουν πρασινάδα, ἀκοοῦν κελαδόμενα πουλιῶν, τοὺς δροσίξει δροσπερὸ ἀεράκι που φέρει εἰς τὴν μήτην τὰς εὐωδίας τῶν λουλουδιῶν τὰ ὅποια ἐχαίδευσε παρώντας· καὶ βλέπουν ποταμάκια νὰ τρέχουν εἰς λιβάδια στρωμένα μετ' ἁλόης, καὶ βλέπουν μύλους νὰ γυροῦν καὶ νὰ χύνουν ἀφρισμένο τὸ νερὸ, καὶ κάθηνται κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων, τῶν ὁποίων φυσᾷ τὸ κλαδιὸν ὁ ἀέρας καὶ τὰ κάμνει νὰ ψιθυρίζουν γλυκὰ γλυκὰ.

Δι' αὐτὸ καὶ τὴν Ἀντιγόνην, ἡ ὅποια ἦτο ἀσθενής, τὴν ἐπῆγαν οἱ γονεῖς τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Καὶ πῶς τὴν ὠφέλησεν ὁ καθαρὸς ἀέρας· τὰ κίτρινα μάγουλά τῆς ἤρχισαν νὰ κοκκινίζουν, τὰ ματάκια τῆς ἤρχισαν νὰ λάμπουν, τ' ἀδύνατα ποδάκια τῆς ἤρχισαν νὰ βαστοῦν εἰς τὸν ἄρμονον, καὶ συχνὰ πηγαίνει καὶ κόπεται λουλούδια.

Πολλὰς φορές ὅταν βλέπῃ τοὺς θεριστάς νὰ φέρουν μετ' ἁμάξῃ τὰ θερισμένα στάχυα, ἢ πρὶν τὰ θερίσουν ἀκόμη τὰ βλέπει· χρυσὰ χρυσὰ ν' ἀνεμίζωνται εἰς τὸ χωράφι, αἰσθάνεται ὅλην τὴν ἄνοιαν καὶ τὴν ποίησιν τῆς φύσεως καὶ καταευχαριστημένη ψιθυρίζει:

Τί ὄραία ποὺ εἶνε ἡ ἐξοχή!

την ἀγαλλην την ὅποιαν τοῦ ἦνοιγεν ἡ καλὴ κυρία.

— Θὰ μὲ λέγῃς μητέρα σου, τοῦ ἔλεγεν ἡ εὐμορφὴ κυρία, ἐγὼ θὰ σὲ λέγω παιδί μου.

— Ναί, ναί, ἔλεγεν ὁ Πέτρος παραχαλισμένός ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν. Ναί, ναί, ναί, κυρία, εἶσαι ἡ μητέρα μου, καὶ εἶμαι τὸ παιδί σου.

Ὁ Πέτρος ἦτο πολὺ καλὸν καὶ τίμιον παιδί. Ὁταν ἤλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὸν ἑαυτὸν των ἀπὸ τὴν χαρὰν των :

— Μητέρα, εἶπε, πρέπει νὰ πῶ νὰ δώσω πίσω τὰ γίδια εἰς τὴν κυρὰ τοῦ κτήματος καὶ νὰ πάρω ἄδεια νὰ λθῶ μαζί σου, γιατί ἂν δὲν πάρω θὰ λυπηθῇ πολὺ ἡ γιαγιά μου.

Τότε καὶ ἡ κυρία ἐπῆρε μιὰ βέργα καὶ οἱ δύο ἔφεραν ὀπίσω εἰς τὴν κυρὰν τοῦ κτήματος τὰ μικρὰ κσάδι.

Ἡ κυρὰ τοῦ κτήματος ἐπέειθε ἐνόησε διὰ τὸ εὐτύχημα διὰ τὸν Πέτρον νὰ ὑπάγῃ μὲ τὴν καλὴν ἐκείνην κυρὰν, τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τί εἶνε ὁ Πέτρος τὴν στιγμὴν ὅπου γράφω τὴν ἱστορίαν του; Εἶνε ἕνας εὐμαρφός καὶ καλὸς νέος δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, ὁ πλεόν καλὸς μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ὅπου σπουδάζει. Τόσον καλὸς υἱὸς ἐφάνη εἰς τὴν μητέρα του ὥστε αὐτὴ θὰ δυσανεστῆθῃ ἂν τῆς εἰποῦν διὰ τὸν εἶνε αὐτὸς ὁ υἱὸς τῆς.

Παρατήρησα ὁμῶς ἕνα παράξενον πρῶγμα εἰς τὸν Πέτρον. Ποτὲ τοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ μπαρμποῦνη. Δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ διὰ ἐνῶ ἔθαύμαζε τὸ ὄραϊον μπαρμποῦνη τοῦ ποταμοῦ ἀπεκοιμήθη καὶ ἐνόμισεν διὰ ὠμίλησε μὲ αὐτό, καὶ διὰ τότε τὸν ἀπήνησε καὶ τὸν ἐπῆρε μαζί τῆς ἡ θετὴ μητέρα του.

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 91]

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατε Φασαρία, εἶπεν ὁ μάστορ Ἀναστάσης ἀφοῦ ἔβγαλε τὸν βαμβακερῖν

του σκούφον τὸ δόντι μου, τὸ ἀφωρισμένο τὸ δόντι μου! Ἄ! ἄ! ἄ!

— Κάθησε, γείτων, καὶ ἀνοιξὲ τὸ στόμα σου διὰ νὰ ἐξετάσω τὸν ὀδόντα σας! Ἄ! βλέπω ἐκεῖ, εἰς

τὸ βάθος, ὁ τραπεζίτης ἐκεῖνος ἐφάρχη. Διατί λοιπὸν φυλάττετε τοὺς κατεστραμμένους τραπεζίτας

σας; Ἄλλὰ περιμένετε, περιμένετε, νὰ τὸν ἀφαιρέσωμεν διὰ μᾶς.

— Ναί, ναί, γιατρέ μου, ἀπὸ τὰ Θεὸ καὶ ἔς τὰ χεῖρῃ σου, βγάλε μού το τὸ ἀφωρισμένο, βγάλε μού το.

Ἐνῶ ὠμιλοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ τὸν πελάτην του ὁ Φασαρίας ἐπλησίασεν εἰς τὸ τραπέζι του. Ἀνκατεύει τὰ ἐργαλεῖά του κλάκ! κλάκ!

Ὁ μάστορ Ἀναστάσης ἤρχισε νὰ τὰ χρειάζεται, διότι δὲν εἶνε διόλου γενναῖος τούναντιον μάλιστα

εἶνε πολὺ φοβητῶν καὶ δι' αὐτὸ τὰ δόντια του ἤρχισαν νὰ κάμνον ὅπως τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ἱατροῦ κλάκ! κλάκ!

Ὁ κ. Φασαρίας ἐῤρηκεν ὅτι ἐχρειάζετο προχωρεῖ λοιπὸν μὲ εὐγένειαν πρὸς τὸν μάστορ Ἀναστάσην, μὲ τὸ χεῖρῃ του κρυμμένο ἀπὸ πίσω του.

Τί εἶνε εἰς ἐκεῖνο τὸ χεῖρῃ; ὁ μάστορ Ἀναστάσης δὲν τὸ εἰξεύρει, ἀλλὰ τὸ φαίνεται τί εἶνε.

— Λυπήσου με! λυπήσου με! ἐξοχώτατε Φασαρία! φωνάζει.

— Νὰ σὲ λυπηθῶ; μὰ ἴσα-ἴσα γιατί σὲ λυποῦμαι θὰ σοῦ βγάλω τὸ πονεμένο δόντι.

— Δὲν μοῦ πονᾷ πλεῖα, δὲν μοῦ πονᾷ, κύρ Φασαρία, πιστεύσε με.

— Ἐλα δά, γείτονα, θάρρος. Ἐν παιδίον πέντε χρόνων δὲν θὰ ἦτο τόσο δειλόν. Ὅσον νὰ βῆξῃς θὰ σὰς τὸ ἐξαγάγω, εἰξεύρεις ὅτι ἐγὼ ἐξάγω τοὺς ὀδόντας ἄνευ πόνου.

— Χωρὶς πόνου! ἄ, τότε ἀλλάζει. Ἐλα τὸ λοιπὸν γρήγορα, γρήγορα!

Ὁ κ. Φασαρίας χώνει τὸ ἐργαλεῖόν του εἰς τὸ

στόμα τοῦ μάστορ Ἀναστάση πᾶνει τὸ δόντι, τραβᾷ Ἄλλὰ ὁ μάστορ Ἀναστάσης, μὲ δάκτυλα κυρτωμένα σηκόνεται ὅσο τραβᾷ μὲ τὸ ἐργαλεῖον, ὥστε ὁ κ. Φασαρίας δὲν κάμνει τίποτε.

— Ἦσυλάσατε, φίλε μου. Πῶς θέλετε νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν ὀδόντα σας μὲ τοιοῦτον τρόπον;

Ὁ μάστορ Ἀναστάσης ἐκκαθάεται στενάζων ὁ κύριος Φασαρίας τραβᾷ ἐκ νέου. Τώρα ὁ μάστορ

Ἀναστάσης σηκόνεται ὀλόρθος, κλωτσῶν καὶ ρίπτων μακρὰν τὸ σκαμνί, καὶ φωνάζων φρικτὰ. Ἄλλ' εὐτυχῶς ὁ κύριος Φασαρίας κρατεῖ καλά, τραβᾷ καὶ ἐπὶ τέλους κρὶκ κράκ! Ἐτελείωσε. Κρατεῖ τὸ δόντι, ἐνῶ ὁ μάστορ Ἀναστάσης ἐκπλύνεται κατὰ χαμα καὶ σηκόνει ὑψηλὰ τὰ πόδια του.

— Ὦχ! Ὦχ! Ὦχ! φωνάζει, αὐτὸ λὲς δίχως πόνου!

— Ἐγὼ δὲν πονῶ διόλου, εἶπε μὲ καμάρι ὁ ἐξοχώτατος. Καὶ τώρα πῶς εἶσαι;

Ὁ μάστορ Ἀναστάσης ψάχνει τὰ μάγουλά του.

— Καλλίτερα, ἱατρέ, πολὺ καλλίτερα.

— Βλέπεις!
— Καὶ ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ κατηραμένο δόντι;
Ὁ κύριος Φασαρίας τοῦ τὸ δεικνύει.

— Ἴδου το! εἶπε.
— Ἄχ! ἀφωρισμένο! σὺ μ' ἔκαμες νὰ πονῶ τόσο! Καὶ τώρα πῶσα θὰ μοῦ πάρῃς γιὰ τὸ βγάλσιμο;
— Μίαν δραχμὴν.

— Μιὰ δραχμὴ, γιατί ἔβαλες τὴν δοντάγρα σου μὲς ἔς τὸ στόμα μου καὶ τὴν ἐγύρισες λιγάκι;

Τώρα ὅσον ὁ μάστορ Ἀναστάσης δὲν πονεῖ πλέον εὐρίσκει πολὺ ὑπερβολικὰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κύρ Φασαρία.

— Μιὰ δραχμὴ δὲν εἶνε ποσῶς ἀκριβὰ. Πολλοὶ συνάδελφοί μου λαμβάνουν τούλάχιστον εἴκοσι δραχμάς· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι συγκαταβατικώτερος. Ἐγὼ

μετέρχομαι τὴν ἐπιστήμην μου ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ μάστορ Ἀναστάσης βγάζει ἓνα βαθὺν ἀναστεναγμὸν. Βάζει μὲ λήπην τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην του καὶ μετρᾷ μίαν μίαν εἴκοσι πεντάρας εἰς τὸ χέρι τοῦ ἱατροῦ, ὅστις τὰς δέχεται μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν, στρέφων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴν κεφαλὴν του.

Ἐνῶ ὁ μάστορ Ἀναστάσης εἶνε εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἐξοχωτάτου Φασαρία, ἡ Παρασκευούλα τοῦ ἐτοιμάζει ἄλλο φαγητὸν καὶ βάζει ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς. Τώρα ἐπρόσθεξε πολὺ καὶ ἡ σούπα εἶνε πολὺ καλὴ, καὶ ὁ μάστορ Ἀναστάσης, ποὺ δὲν πονεῖ πλέον, τὴν τρώγει μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

Τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶνε, πρῶτον: ὅτι αἱ πέτραι δὲν χρησιμεύουν διόλου μέσα εἰς τὴν σούπαν· δεύτερον: ὅταν μᾶς πονῆ ἓνα ὄντι, πρέπει νὰ τὸ βγάλωμεν· καὶ τρίτον: δὲν πρέπει μὲ δυσκολίαν νὰ πληρώνωμεν εἰς ὅσους χρεωστοῦμεν, πρὸ πάντων ὅταν μᾶς ἔχουν φανῆ χρήσιμοι.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

— Νὰ σοῦ πῶ, ἐξοχώτατε, δὲν σοῦ φθάνουν ἑβδομήντα πέντε λεπτά;

— Εἶπα μίαν δραχμὴν, μίαν δραχμὴν θὰ πάρω! εἶπε μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ κύρ Φασαρίας.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γιὰ τὸν Βασιλέα, ἢ μήπως καὶ σὲ φάνηκε, σὰν ὄνειρο νὰ ποῦμε, σὰν παραμῦθ: τάχα;

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὡσὰν καὶ σένα νέα, πᾶ νὰ γενῶ κατὸ χρόνῳ, καὶ ἀκόμα τὸ θυμοῦμαι, σὰν νάταν χθὲς μονάχα.

Στὴν Πόλιν, στὴν Χρυσόπορτα, στὸν πύργον ἀπὸ κάτου, εἶν' ἓνα σπήλαιον πλατὺ, στρωμένον σὰν παλάτι, σὰν ἅγιον παρακλήσιον.

Κανένας Τούρκος δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρατηθῆ κοντὰ του, κανεὶς τῆς σιδερόπορτας ναῦρῃ τὸ μονοπάτι, νὰ πᾶ νὰ τὸ μνησθῇ.

Μόνον κανένας Χριστιανὸς, κανένας ποὺ τὸ ἔχει περνᾷ π' αὐτοῦ κρυφὰ κρυφὰ καὶ τὸν σταυρὸ του μὲ φόβον καὶ μ' ἐλπίδα. [κάνει

Ἔτσι καὶ ἐγὼ, βαστούμενη στὸ πατρικὸ μου χέρι, ἐπῆγα καὶ προσκύνησα. Καὶ ἐδ' αὐτοῦ μ' ἐφάνη—
"Ὁχι μ' ἐφάνη! Εἶδα:

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ ἐν ἄστρῳ, σὰν λυχναρί, σὰν μίαν φλόγα μυστικὴ ἀπ' τὸν Θεὸ ἀναμμένη, γαλάκτια λάμψη χύνει.

Καὶ φέγγει τὴν λευκόχλωμην τοῦ Βασιλέως χάρην, ποὺ μὲ κλεισμένα βλέφαρα ἐξαπλωμένος μένει στὴν ἀργυρῆ του κλίνη.

— Ἀπέθανε, γιὰ τὴν;

— Ποτέ, παιδάκι μου! Κοιμᾶται, κοιμᾶται μόνον! Τὴν χρυσὴ κορώνη στὸ κεφάλι, τὸ σκήπτρό του στὸ χέρι.

Καὶ, σὰν παλῆοι τοῦ σύντροφου, πιστοὶ τοῦ παραστάται, στὰ στήθη τ' ὁ Σταυραετός, στὰ πόδια του προδικέφαλο Ἐσαφτέρι. [βάλλει

Ἐπ' ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἡ ἀσπίδα παραστέκει· καὶ ἐκεῖ ποῦ τὸ χρυσόπλεκτο, τὸ ψηφωτὸ ζωνάρι τὴν μέση του κατέχει, σὰν ἀστραπὴ ποὺ ἀπέμεινε χωρὶς ἀστροπελέκι, ζερβιά, ὡς κάτου κρέμεται τ' ἀστραφτερὸ θηκάρι— μέσα σπαθὶ δὲν ἔχει!

— Γιατί, γιὰ τὴν; Ποῦ εἶνε το;

— Βαμμένο μέσ' στὸ αἷμα, ἀκόμ' ὡς τώρα βρίσκεται σ' ἐνὸς ἀγγέλου χέρι, στὸν οὐρανὸν ἐπάνου...

Ἦτανε τότε ποῦ ἡ Τουρκία τὴν Πόλιν ἐπολέμα. Μέσα μιὰ φύχτα ἐλευθεροί, ἀπ' ἔξω μύριο ἀσκέρι οἱ σκλάβοι τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ὁ Μωχαμέτ ὁ ἴδιος τοῦ πάσι ἄγριό του τ' ἄτι—
— Δός μου τῆς Πόλης τὰ κλειδιά! τοῦ Κωνστανταίου καὶ τὸ σπαθὶ σου δός μου! [τίνου κράζει,

— Ἐλα καὶ κάρ' τα! λέγ' αὐτὸς τοῦ Τούρκου τοῦ [μουχτάτη.

Ἐγὼ δὲν δίνω τίποτε! Τίποτ' ἐνόσω βράζει μιὰ στάλλα αἷμα ἐντὸς μου!—

Κι' ἐπρόβαλαν τὰ λάβαρα, καὶ ἀρχίνησεν ἡ μάχη! Σαράντα μέραις πολεμοῦν, σαράντα μερονύχτια χτυπιοῦνται καὶ χτυποῦνε,

οἱ Τούρκοι σὰν τὰ κύματα καὶ οἱ Χριστιανοὶ σὰν βράχοι. Κι' οὔτε τῶν Φράγκων προδοσιαίς, οὔτε τῶν φλάρων τὸν Βασιλέα σειοῦνε. [δύχτια

Ἀπ' τὰ σαράντα καὶ ἕστερα Θεὸς τὸν παραγγέλει:

— Γιὰ τοῦ λαοῦ τὰ κρίματα, εἶνε γραφτὸ νὰ γείνη, προσκύνα τὸν Σουλτάνο!—

Μ' αὐτὸς, τὸ χέρι στὸ σπαθὶ, παισιμόνεται δὲν θέλει!

— Πρὶν μὲρὸς σὲ Τούρκο τὸρνανο τὸ γόνατό μου πὲς κάλλιο ν' ἀποθάνω!— [κλίνει,

Ἐξ' ἀπ' τὸ κάστρο χύνεται μὲ σπάθα γυμνωμένη, καὶ σφάζει Τούρκων κατοσταίς καὶ Ἀγαρηνοῦν χι—
Ἐλεῖνος καὶ ὁ στρατὸς του. [λιάδες—

Μὰ ἦτ' ὀλίγος ὁ στρατὸς, καὶ οἱ πρῶτοι λαβωμένοι! Ἐπέσαν τ' ἀργυρόπουλα ἐφύγαν οἱ Ῥηγάδες, καὶ ἀπέμεινεν ἀτὸς του.

Ὅσο τὸν ζώνουν τὰ σκυλιά, τόσο χτυπᾷ καὶ σφάζει, σὰν πληγωμένους λέοντας, σὰν τίγρη τῆς ἐρήμου, ποῦ τὰ παιδιὰ τῆς σώσσουν.

Μὰ καὶ τοῦ πέφτει τ' ἄλογο! Καὶ πέφτ' αὐτὸς καὶ [κράζει:

— Δὲν βρίσκεται ἓνας Χριστιανὸς νὰ κάρ' τὴν κεφαλὴν πρὶν πᾶν καὶ μὲ σκλαβώσουν;— [λή μου,

Μιὰ τρίχα, καὶ τὸν σκοτώνειν Ἀράπικη λεπίδα!

Μὰ δὲν τὸ ἤθελ ὁ Θεὸς. Δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τῶν Χριστιανῶν τὸ Γένος αἰώνια δίχως βασιλεία καὶ ἐλευθερίας ἐλπίδα.

Γι' αὐτὸ προστάξ' ἐν' ἀγγέλο νὰ πᾶ νὰ τὸν βοηθήσῃ, σὰν ἦταν κυκλωμένος.

Κι' αὐτὸς τὸν Μαῦρο λακκατᾷ, τὸν Βασιλὲ γλυτῶνει· τὸ κοφτερὸ του τὸ σπαθὶ τοῦ παίρν' ἀπὸ τὸ χέρι, τοὺς Τούρκους διασκορπίζει.

Πᾶ στὰ λευκά του τὰ φτερά τὸν Βασιλέα σκόνει, μέσ' στὸ πλατὺ τὸ σπήλαιον, ποῦ σ' εἶπα, τότε καὶ ἐκεῖ τότε κοιμίζει. [φέρει,

— Καὶ τώρα πᾶ δὲν εἰμπορεῖ, γιὰ τὴν, νὰ ἔμπνησῃ;

— ὦ, βέβαια! Καιροὺς κχιρούς, σηκώνει τὸ κεφάλι, στὸν ὕπνον τὸν βαθύ του, καὶ βλέπ' ἂν ἦρθεν ἡ στιγμή, πᾶχ' ὁ Θεὸς ὀρίσει, καὶ βλέπ' ἂν ἦρθ' ὁ ἀγγέλος γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ πάλι τὸ κοφτερὸ σπαθὶ του.

— Καὶ θάρθῃ ναί, γιὰ τὴν μου;

— Θάρθῃ παιδί μου, θάρθῃ.

Καὶ ὅταν ἔρθῃ, τί χαρὰ στὴν γῆ στὴν οἰκουμένη, σ' ὅποιους θὰ ζοῦνε τότε!

Διπλὸ τριπλὸ θὰ πάρουμεν αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐπάρθη, καὶ ἡ Πόλις καὶ ἡ Ἀγιάσοφια δικὴ μας θεὰ γέννη.

— Πότε, γιὰ τὴν μου; Πότε;

— Ὅταν τρανέψῃς, γυιόκα μου, καὶ ἀρματοῦθς, καὶ [κάμης

τὸν ὄρκον στὴν Ἐλευθερίαν, σὺ καὶ ὄλ' ἡ νεολαία, νὰ σώσετε τὴν χώρα—

Τότε θεναρῆ ὁ ἀγγέλος καὶ ἀγγελικαὶ δυνάμεις, νὰ μδοῦνε, νὰ ἔμπνησσουν, νὰ ποῦν στὸν Βασιλέα πὼς ἦλθε πᾶ ἡ ὥρα!

Κι' ὁ Βασιλεὺς θὰ σηκωθῇ τὴν σπάθα του θὰ δράξῃ, καὶ στρατηγὸς σας, θεναρὸ μῆθ' στὸ πρῶτό του βατὸν Τούρκο νὰ χτυπήσῃ. [σίλειον

Καὶ χτύπα χτύπα, θὰ τὸν πᾶ μακρὰ νὰ τὸν πετάξῃ, πίσω στὴν Κόκκινη Μηλιά, καὶ πίσ' ἀπὸ τὸν ἔλις, ποῦ πᾶ νὰ μὴ γυρίσῃ!

[Ἐκ τῶν «Ἀτθίδων Λύρων»]

G. M. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Τώρα είνε η εποχή που κάμνουν λουτρά. Διατί τάχα και τὰ σκυλάκια νά μη κάμουν τὸ λουτρό τους, νά δυναμώσῃ τὸ στομάχι των και νά χωνεύουν εὐκολώτερα τὸ φαγητόν που τοῖς δίδει ὁ κύριός των ἢ ἡ κυρία των;

Και τί εὐκόλα' που τὸ κάμνουν αὐτὰ τὸ λουτρό τους. Ἐμβαίνουν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως εἶνε και πάλι ἔβαίνου' ὅπως εἶνε, και δὲν ἔχουν σκοτούρα νά ἔβάζουν και νά βάζουν φορέματα. Μονάχα τρέχουν λιγάκι εἰς τὸ ἥλιον, τινάζουν τὸ μαλί των και εὐθὺς στεγνόνουν. Και κοντὰ εἰς τ' ἄλλα δὲν φοβοῦνται νά πνιγοῦν· ξεύρουν τὸ κολύμβημα μόνον των χωρὶς νά τὸ μάθουν· δὲν βουλιάζουν, οὔτε πίνουν θάλασσαν, ὅπως τὰ παιδιὰ που δὲν ξεύρουν κολύμβημα, ὅταν ἔρχεται τὸ κύμα και τὰ παίρνει.

Τί εὐτυχισμένα που εἶνε τὰ σκυλάκια!

Και ὁμως ὁ Ἐκτωρ και ἡ Ἡρα δὲν τὴν ἐνοοῦν τὴν εὐτυχίαν των.

Αἱ μικραὶ των κυρίαὶ δὲν τὴν φοβοῦνται τὴν θάλασσαν, και τώρα τὰς παύσεις, που δὲν ἔχουν μαθήματα, παίζουν μετὰ τὰ κύματα τὸ κυνηγητό· ἅμα τραβιοῦνται μέσα τὰ κύματα, τρέχουν κατόπιν των κ' ἔπειτα ὅταν ἔβαίνου' ἔξω, τρέ-

χουν, τρέχουν πάλιν διὰ νά μη τὰς προφθάσουν. Προχθὲς ταῖς ἤλθε μία ἰδέα.

— Νά κάνωμε λουτρό τοῦ Ἐκτορος και τῆς Ἡρας, εἶπαν· πῶς θὰ εὐχαριστηθοῦν!

Θὰ εὐχαριστηθοῦν; διόλου! Ὁ Ἐκτωρ και ἡ Ἡρα δὲν εἶνε αὐτῆς τῆς ἰδέας· δὲν θέλου' νά ἐμβοῦν ἔς τὴν θάλασσαν.

— Ἐδῶ! Ἐκτωρ! λέγει ἡ κυρία τοῦ Ἐκτορος.

Ὁ Ἐκτωρ ἀντιστέκεται, θέλει νά φύγῃ, ἡ κυρία του εἶνε πειθὺ δυνατὴ ἀπὸ τὸν Ἐκτορα. Τὸν παίρνει, τὸν σηκώνει, τὸν σκουντᾷ μετὰ ἔς τὰ κύματα.

Ἡ κυρία τῆς Ἡρας προσπαθεῖ νά πείσῃ μετὰ τὸ καλὸ εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν Ἡραν νά ἐμβῇ εἰς τὴν θάλασσαν. — Ἐμβα, Ἡρα μου, ἔμβα, κόρη μου τῆ λέγει.

Ἄλλ' ἡ Ἡρα κάμνει νάζια, δὲν θέλει οὔτε αὐτῆ. Τότε ἡ κυρία τῆς τὴν τραβᾷ και ὅσο τὴν τραβᾷ, τόσο πίσω πάγει αὐτῆ. Οὔτε τὰ δάκτυλά τῆς δὲν ἔβρεξε ἀκόμη.

— Γάβ, γάβ, φωνάζει ὁ Ἐκτωρ, σάν νά θέλῃ νά εἴπῃ: Φοβοῦμαι.

— Γάβ, γάβ, φωνάζει και ἡ Ἡρα σάν νά θέλῃ νά εἴπῃ: Κ' ἐγώ!

Τί δειλοὶ αἱ; ἐγὼ ὁμως εἶδα μερικοὺς δειλοὺς που εἶχαν ἀντὶ τέσσαρα δύο πόδια· Ἄλλα ἄς μη κατηγορήσω κανένα· διότι δὲν εἶνε καλὸν νά κατηγορῇ κανεὶς. Μόνον θὰ σὰς παρακαλέσω ἂν ἔξερετε και σεῖς κανένα φοβητσάρη μετὰ δύο πόδια, που φοβεῖται τὴν θάλασσαν, νά τοῦ πῆτε κρυφά, κρυφά ἔς τ' αὐτί: Εἶνε ἐντροπὴ νά εἶνε κανεὶς δειλός.

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 86]

Ἐν παιδίον εἶχεν εἰδοκιήσει τοὺς γονεῖς μου, ὥστε ὅταν ἐπήδησα ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἢ μητέρα μου, αἱ ἀδελφαὶ μου, οἱ ἀδελφοὶ μου εἶχαν τρέξει εἰς τὴν θύραν. Ἐφθασε και ἡ μάμμη μου ἀκουμβούσα εἰς τὴν ραβδί τῆς.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ ποῖον ἤρχισα, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐφίλησα ὄλους δύο φορές, σκουπίζων τὰ δάκρυα μου τὰ ὅποια ἔτρεχον ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου, και ὅτι ἔπειτα ἔτρεξα νά φιλήσω τὸν πατέρα μου, ὁ ὅποιος δὲν εἰμπόρεσε νά ἔλθῃ εἰς ἀπάντησίν μου.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, καλὸ μου παιδί, Νικόλα μου, εἶπεν ὁ πατέρας φιλῶν με πολλὰς φορές· πόσο ἀργήσαν νά περάσουν τὰ τρία χρόνια. Ἐτελείωσες τὴν ὑπηρεσίαν σου;

— Ναι, ἔκαμα τὸ χρέος μου εἰς τὴν Πατρίδα και ἀπὸ τώρα μόνον διὰ τὴν οἰκογένειάν μου θὰ δουλεύω.

— Τί καλὰ! εἶπεν ἡ μητέρα μου, δὲν θὰ φύγῃ πλέον.

— Δὲν θὰ πάγῃ περὶ ἔς τὴν θάλασσαν· εὐχαριστῶ σε, Παναγία μου, ἐψιθύρισεν ἡ μάμμη μου μετὰ ὀμμάτια σηλωμένα πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Και κάθε ἡμέρα θὰ σε ἔχωμε μαζί μας, εἶπον αἱ ἀδελφαὶ μου.

— Ἀδελφοῦλη μου, ἔλα νά σε φιλήσω ἀκόμη, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— Ἐλα δά! σεῖς θὰ τὸν πνίξετε μετὰ τὰ φιλιὰ σας εἶπεν ὁ Μπαρμπα Γούσης, ὁ ὅποιος εἶχεν ἔλθει μετὰ τὸ ἀμαξάκι του μαζί μετὰ τὴν Ἀγγελικὴν διὰ νά με ξαναῖδῃ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι που ἤλθε, αἱ; Και εἶνε και καλὰ, πάχυνε, ἢ θάλασσα τὸν ὠφέλησε· οἱ Βινού εἶνε καμωμένοι διὰ τὴν θάλασσα.

— Τί εἶν' αὐτὰ που λές, Γούση, σιῶπα· τὸ παιδί δὲν θὰ ξαναπάγῃ ἔς αὐτὰ τὰ καταραμένα καράβια!

— Ἄ! σεῖς μετὰ τὰ φιλιὰ σας και τ' ἀγκαλιὰσματὰ σας, ἐξηκολούθησεν ὁ νονός μου, δὲν εἶδατε τὰ σειρήνια που ἔχει ἔστὸ μανητῆ τῶν:

— Εἶνε κλευστῆς! ἐφώνησεν ὁ πατέρας μου μετὰ χαράν.

— Κλευστῆς! ἐφώνησαν και οἱ ἄλλοι και μ' ἐγυμνωσαν ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ διὰ νά ἰδοῦν τὰ σειρήνια μου.

Ναι, ἤμουν κλευστῆς, ἐλησημόνησα νά σὰς τὸ εἶπῶ.

I

Ἐνα μῆνα ἤμην εἰς τὸ χωρίον μου και ἀκόμη μοῦ ἐφαίνετο ὅτι χθὲς εἶχα ἐπιστρέψει. Εἶχα τόσα πράγματα νά διηγηθῶ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου γονεῖς. Τὴν ἡμέραν ἐφῶ ἐβοηθοῦσα τὴν μητιέρα μου εἰς τὸ χωράφι μας, αἱ ἀδελφαὶ μου ἐπλεκαν ταντέλαν, ἢ ὅποια εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα εἰσοδήματα τοῦ τόπου μας. Ὁ Γιάννης ἦτο εἰς τὸ ἀμαξάκι· δὲν ἐκέραδιζε πολλὰ· ὁ Παῦλος ἐπήγαυεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ κ. Φιλίππου, ὁ ὅποιος εἶχε παραγγεράσει πλέον, ἀλλὰ ἦτο πολὺ καλὸς και πάντοτε τὸν ἀγαποῦσαν οἱ μαθηταὶ του.

Τὸ βράδυ διηγούμην τὰ ταξιδία μου. Ὅταν εἶχα καιρὸν εἰς τὸ πλοῖον εἶχα κάμει ἐν μικρὸν καράβκι δημοῖον μετὰ τὸν Τολμηρόν· τὸ ἐκρέμασα εἰς τὴν ὀροφὴν και τὸ ἐξεσκόνιζα κάθε ἡμέραν. Τὴν ἀγαποῦσα ἐκείνην τὴν φεργάδα ἢ ὅποια τὸσον καλὰ μὰς ἐταξείδευεν εἰς τὸν ὠκεανόν.

Εἶχα ὁμως και μίαν λύπην, διότι ἔδλεπα ὅτι αἱ δουλειὰς μας ἐπήγαυαν ἄσχημα. Τὸ σπῆτι μας τὸ

ΕΞΕΣΧΟΝΙΖΑ ΚΑΘΕ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΚΙ ΜΟΥ.

είχαμε βάλει υπόδηση, ο πατέρας δὲν ἐκέρδιζε λεπτό, ἀπὸ ἐργασίαν δὲ τῆς μητέρας μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου μόλις ἐξοῦσαμεν. Ὅταν ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον οἱ γονεῖς μου εἶχαν χρωθῆ ἔπρεπε νὰ πληρώσω τόνους, καὶ ἴσως εἰς ὀλίγον οἱ δανεισταὶ θὰ ἐπωλοῦσαν τὸ καυμένο τὸ σπιτάκι μας . . .

Μίαν ἡμέραν ὅπου ἡ μητέρα μου καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου ἐπῆγαν ἢ ἀπλώσουν ἀσπρόρρουχα εἰς ἓνα χωράφι, καὶ ὠμιλοῦσαμεν ὁ πατέρας μου κ' ἐγὼ μὲ λύπη διὰ τὴν κατάστασίν μας, μᾶς ἤλθε δίχως νὰ τὸν περιμένωμεν διόλου, ὁ Βερνάς, γέρος μὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν τόπον μας καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους δανειστάς μας. Εἰς τὸ χωρίον μας εἶχε πολλὰ σπῖτια, δύο ψαράδικα πλοῖα, καὶ ἓν εὐμόρφον καράβι. Ἦτο πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος.

Πολὺ γενναῖος ναυτικός, ἔλεγαν, καὶ τίμιος, μὰ ἓνας φιλάργυρος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδική μας δουλειά.

Ὁ πατέρας μου δυσηρεστήθη ἅμα τὸν εἶδε ἔσκέφθη ὅτι ἤλθε νὰ τοῦ ζητήσῃ χρήματα.

Ἄλλὰ ὁ πλοίαρχος Βερνάς ἔδειξε μεγάλην εὐγένειαν, τοῦ ἔσφιξε καὶ τὰς δύο του χεῖρας καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄ! Μπαρμπα Φλαμπά, καμάρη πὸν τῶχεις! νάχης ἓνα υἱὸν εἰκοσι χρόνων κελευστήν; δὲν εἶνε ἕλιγο πράγμα! ἤκουσα πολλὰ καλὰ γιὰ τὸν υἱὸν σου ἀπὸ ἓναν ἄλλον κελευστὴν πὸν ἦταν εἰς τὸ πλοῖον φαίνεται πὸς εἶνε ναύτης ὅπως πρέπει, λαμπρὸς θαλασσινός.

Ἐγὼ ἤμουν κατακόκκινος τέτοιοι ἔπαινοι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γεροπλοίαρχου ἐκείνου μοῦ ἐπροξενούσαν μεγάλην χαράν.

— Ναι, ναι, εἶνε καλὸ παιδί, εἶπεν ὁ πατέρας μου, ξέρει γράμματα καὶ αὐτὰ δὲν περνοῦν εἰς τὸ χωρίο μας δὲν θὰ πληρώσω μ' αὐτὰ τὰ χρέη μου.

— Καὶ γιατί ὄχι; εἶπεν ὁ πλοίαρχος πὸς αὐτὸν χρωστᾶς, Μπαρμπα Φλαμπά;

— Ἐως δέκα χιλιάδες δραχμαῖς, δὲν ταῖς λησμονῶ.

— Καὶ δὲν χρωστᾶς σὲ κανένα ἄλλον;

— Χρωστῶ δύο χιλιάδες ἔς τὸν Νάσο καὶ ἐξακόσιας ἔς τὸν Γούση.

— Ὅστε ὄλον τὸ χρέος σου δώδεκα χιλιάδες ἐξακόσιας δραχμαῖς;

— Ναι, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ πατέρας μου.

— Γέρω Φλαμπά, εἶπεν ἔξαφνα ὁ πλοίαρχος Βερνάς, θέλεις νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὸ χρέος σου; . . Δὸς μου τὸν υἱὸν σου ἔς τὸ καράβι μου.

Ἐβγαλα δυνατὴν φωνὴν καὶ ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ, ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ χαρὰν δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸ εἶπω.

— Ἄκουσε, ἐξήκολούθησεν ὁ Βερνάς, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ κάμω τὸ τελευταῖόν μου ταξίδι μὲ τὸν Γενναῖον, θὰ ὑπάγω νὰ φορτώσω κάρβουνο ἀπὸ τὸ Γκάρδιφ διὰ νὰ τὸ ξεφορτώσω εἰς τὸ Ρίον

Ἰανέτρον. Ἄπ' ἐκεῖ θὰ φορτώσω ἄλλα πράγματα ἔγὼ εἶμαι γέρος θέλω ἓνα ὑποπλοίαρχον πὸν νὰ εἴμπορῇ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ, ἀν κάθῃ τίποτε εἰς τὸν δρόμον ὁ κελευστὴς ἐκεῖνος πὸν σούλεγα, μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ υἱὸς σου εἴμπορῇ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ πολὺ, διότι ἔχει πολλὰς ναυτικὰς γνώσεις, καὶ ὅτι ξέρει καλὰ τὰ ἀγγλικά δι' αὐτὸ σου τὸν ζητῶ. Σκέψου λοιπὸν Γέρω Φλαμπά, ἢ μοῦ δίδεις τὸν υἱὸν σου διὰ δύο χρόνια καὶ σοῦ ἐξοφλῶ τὸ χρέος σου, ἢ . . .

— Ἦ, εἶπεν ὁ πατέρας μου μὲ ἀγωνίαν.

— Ἦ ἐξακολουθῶ τὴν δίχην, ἢ ὅποια σὲ ἔλιγο θὰ σὲ καταστρέψῃ ὀλότελα.

— Μὰ αὐτὸ πὸν μὲ προτείνεις εἶνε φοβερό: ἢ τὸν υἱὸν μου ἢ τὴν καταστροφή μου.

— Νὰ σ' ἀκούσῃ κανεὶς θὰ νομίσῃ πὸς θέλω νὰ σοῦ φάγω τὸν υἱὸν σου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος γελοῦν δυνατὰ. Θὰ εἶνε πολὺ καλὰ ἔς τὸ καράβι: θὰ τρώγῃ εἰς τὸ τραπέζι μου . . . Ρώτησέ τον ἂν δὲν προτιμᾷ νάνε πλοίαρχος παρὰ νὰ ποιῆσῃ τὰ λάχανά σου. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Ἄνοικτόκαρδε;

Ἐγαμήλωσα τὰ ὀμμάτιά μου, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦτε δυνατότερα. Ν' ἀναχωρῶ! νὰ ταξιδεύσω καὶ πάλιν εἰς τὴν ὠραίαν θάλασσαν, καὶ ὄχι πλέον ὡς ἀπλοῦς ναύτης, ἀλλ' ὡς ὑποπλοίαρχος, καὶ ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ δίδω προσταγὰς διὰ τοὺς χειρισμοὺς τῶν ἀρμένων, νὰ κατοικῶ εἰς τὰ δωμάτια τῆς πρύμνης μὲ τὸν πλοίαρχον, αὐτὰ μοῦ ἔδιδαν μεγάλην χαράν.

Ὁ πατέρας μου ἐνόησε τὴν σιωπὴν μου καὶ τὴν χαράν μου; Δὲν τὸ εἰξέυρω. Ἄλλ' ἀπεκρίθη εἰς τὸν πλοίαρχον ὅτι τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλὴν του πρότασιν καὶ ὅτι αὐριοῦν θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Βερνάς ἀναχωρῶν, ἐγὼ ὁμως σοῦ λέγω ὅτι ὁ Ἄνοικτόκαρδος πειρὸ πολὺ εὐχαριστημένος θὰ εἶνε μὲς στὴν θάλασσαν παρὰ ἐδῶ.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ πλοίαρχος, μοῦ εἶπεν ὁ πατέρας μου κατόπιν ἀπὸ ὀλίγην σιωπὴν.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι σοῦ ἀρέσει ἡ ναυτικὴ ζωὴ, Νικόλα.

— Ὅχι, ὄχι, πατέρα εἶπα, θέλω μονάχα νὰ πληρωθῶν τὰ χρέη μου καὶ δὲν βλέπω ἄλλον τρόπον νὰ τὰ πληρώσωμεν.

— Ἐχεις δικαίον, δὲν ἔχομεν ἄλλον τρόπον μὰ συλλογίσου, νὰ λειψῆς ἀκόμη δύο χρόνια εἰς ξένα!

— Ναι, μὰ τότε, ἐφώναξα ἀγκαλιάζων αὐτόν, θὰ ἔλθω καὶ δὲν θὰ φύγω ποτέ.

— Ὅταν φεύγει ἓνας ναύτης δὲν εἶνε ἀσφαλισμένος; πάντα πὸς θὰ ξαναγυρίσῃ, εἶπεν ἡ μάμμη μου, ἢ ὅποια τὰ εἶχεν ἀλοῦσι ὄλα.

Ἐσκυφα τὴν κεφαλὴν μου ὡς ἔνοχος.

— ὦ! μὴ τὸ κρύβης, Νικόλα, εἶπε πάλιν ἡ μάμμη, δὲν εἶνε ἐντροπή, σὺ θέλεις νὰ φύγῃς μὲ τὸ καράβι . . .

— Μάμμη . . .

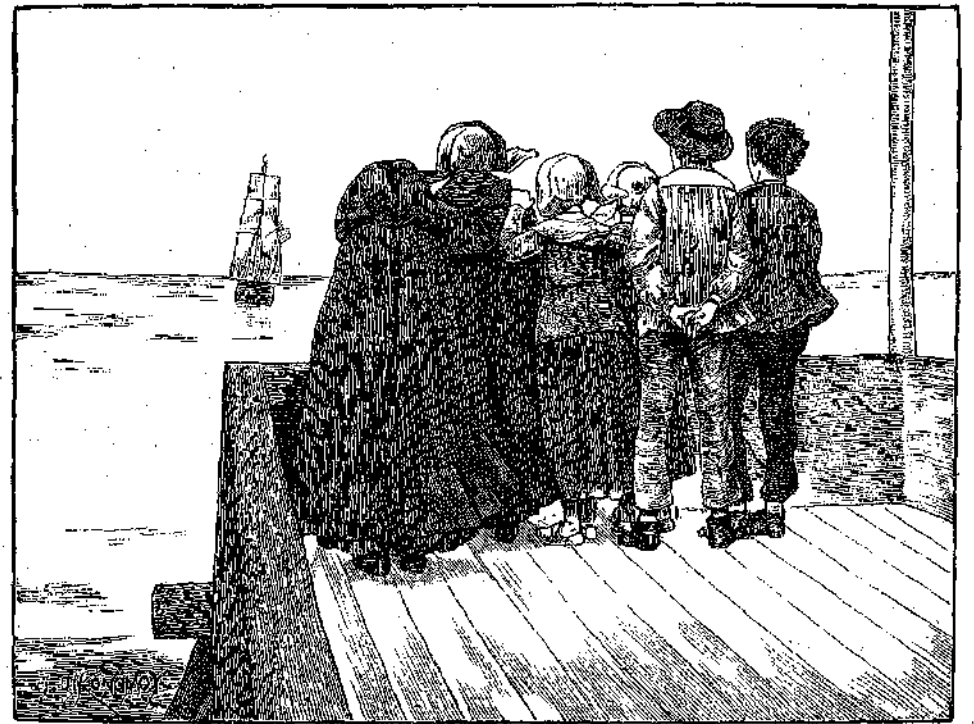
— Ἀβγα δὲν θέλω, ξέρω ἐγὼ τί λέγω γθὲς πὸν ἐξεσκόνιζες τὴν φεργάδα σου, εἶδα πὸς ἐδάχρυσες γιατί ἡ Μαρία ἀπὸ ἀπροσεξίαν ἔσπασε ἓνα σχοινί. Ἄ! σὲ γνωρίζω. Καὶ σὺ τὸ ἴδιον σὰν τὸν Βινού. Ὅταν ἔμεγε ἓνα μῆνα εἰς τὴν στερεὰ, ἔτρεχε κάθε ἡμέρα νὰ βλέπῃ τὴν ἀπρομαλιά, σὰν νὰ φοβότανε νὰ μὴ τοῦ φύγῃ ἡ θάλασσα . . . Εἶνε τῆς τύχης, Φλαμπά, εἶνε γραφτό, νὰ γείνη ναυτικός καὶ τοῦτος. Ἄφησέ τον νὰ πάγῃ μὲ τὸν Βερνά.

Ἦ μάμμη μου μοῦ ἔδιδε τὴν ἀδειαν νὰ ἀναχωρήσω; Δὲν τὸ ἐκαλοπίστευσα καὶ ὁμως ἦτο ἀλήθεια!

λὰ ταξείδια, καὶ μολονότι τὸ εἶχαν χρωματίσει καὶ ἐφαίνετο καινούργιο, ἦτο παλαιόν.

Ὁ Γενναῖος, μὲ ὄλα τὰ πανιά ἀνοικτὰ καὶ φουσκωμένα ἐσχίζε τὰ κύματα, ἐσκαιπανέβαζε πολὺ, ἀλλὰ ἐγὼ ἤμουν συνεθισμένος καὶ δὲν μ' ἔπαινε ἡ θάλασσα. Τὴν νύκτα ἐφθάσαμεν εἰς Γκάρδιφ ἔγραψα ἀμέσως εἰς τοὺς γονεῖς μου, καὶ μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα ἀπάντησιν πρὶν ἀναχωρήσωμεν εἰς Ρίον Ἰανέτρον. Ὅλοι, ἔλεγε τὸ γράμμα, ἦσαν καλὰ καὶ ἐπαρκαλοῦσαν διὰ τὸ καλὸν μου κατευθῶν.

Πραγματικῶς τὸ ταξείδιον ἦτο ὠραύτατον τὸ εἶχα κάμει μὲ τὸν Γολμηρὸν, ἀλλὰ τότε μοῦ ἐφάνη

ἘΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ, ΗΘΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΝ ΔΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΙΔΟΥΝ ΝΑ ΦΕΥΓΟΜΕΝ

ἡ μητέρα μου ἐδυσκολεύθη νὰ πεισθῇ. Τριγύρω μου ὄλοι ἐκλαίον ὡς νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνω. Τέλος πάντων τὸ συμφέρον ἐνίκησε τὴν ἀγάπην. Καὶ τὴν αὐριανὴν ἡμέραν ἐπῆγα εἰς τοῦ Βερνά καὶ τοῦ εἶπα ὅτι καὶ οἱ γονεῖς μου δίδουν τὴν ἀδειαν νὰ ἔμω ὡς ὑποπλοίαρχος εἰς τὸ πλοῖόν του.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὄλοι οἱ ἰδικοί μου ἦσαν λυπημένοι, ἡ μάμμη μου μοῦ ἔδωκε τὴν εὐχὴν τῆς μὲ ἀναστεναγμὸν, ὄλη μου ἡ οἰκογένεια, ἐκτός τοῦ καυμένου τοῦ πατέρα μου, ἤλθαν εἰς τὴν προκυμαίαν διὰ νὰ μᾶς ἰδοῦν νὰ φεύγωμεν ὁ Γενναῖος ἦτο εὐμόρφον πλοῖον, ἀλλὰ εἶχε κάμει πολ-

ἀκόμη ὠραιότερον. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Ἰσημερινόν, ὅπου γίνεται γαλήνη, ἐγὼ τὰ πανιά ἔμενον κολημένα εἰς τὰ κατάρτια, ὡσαν ἀσπρόρρουχα διὰ στέγνωμα, χωρὶς νὰ ἔρχεται οὐδὲ τὸ παραμικρότερον ἀεράκι νὰ τὰ φουσκώσῃ, ἔβλεπα νὰ κολυμβοῦν εἰς τὴν χλιαρὰν καὶ ζεστὴν θάλασσαν χιλιάδες ψαριῶν, τὰ ὅποια ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κύματα ὡς πουλιά.

Εἰς Ρίον Ἰανέτρον ἐμείναμεν ἓνα μῆνα διὰ νὰ ξεφορτώσωμεν τὸ κάρβουνο μας. Τὸ Ρίον Ἰανέτρον εἶνε πολὺ ἐμπορικὴ πόλις, αἱ προκυμαῖαι εἶνε γεμάται ἀπὸ δέματα, εἰς δὲ τὸν λιμένα του εὐρίσκονται πάντοτε πλοῖα διαφόρων τόπων. Ὅταν τὴν Κυριακὴν

τὰ πλοῖα ἀναβιβάζουν τὰς σημαίας εἰς τὸν ὀπίσθιον ἴσθον (κατάρτι), εἶνε μίᾳ χαρᾷ νὰ βλέπῃ κανεὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρώματα ν' ἀνεμίζουν κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανόν· τὴν Γαλλικὴν σημαίαν μὲ τὰ τρία χρώματά της, τὴν ἄσπρην σημαίαν τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὰς κόκκινας γραμμὰς, καὶ τὴν γαλάζιαν γωνίαν μὲ τὰστρα, τὴν κόκκινην τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸν σταυρόν της ὁ ὁποῖος ἔχει τρία χρώματα, τὴν Ρωσικὴν ἢ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὴν γαλλικὴν, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ τρία χρώματά της εἶνε βαλμένα ὀριζοντίως, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν εὐμορφὴν μὲ τὸ ἀσπρογάλαζόν της γλυκὺ χρῶμα.

Σέβομαι πολὺ τὰς σημαίας. Εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα τὸ σήμαμα καὶ τὸ καταίθασμα τῆς σημαίας τὸ χαιρετοῦν μὲ τὴν μουσικὴν, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται ἐβγάζουν τὰ πιλίκιά των.

Ἀφοῦ ἐφορτώσαμεν διάφορα πράγματα ἐκάναμε πανὰ τὴν 25 Μαρτίου καὶ ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὰ Νότια τῆς Ἀμερικῆς, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ γρή-

γορον ρεῦμα τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐσκουνοῦσε ἤσυχον εἰς τὴν Ἑυρώπην. Εἶχαμεν περάσει τὸν Ἰσημερινόν, καὶ εἰμεθα ὀλίγα μίλια μακρὰν ἀπὸ τὰς νήσους Βερμίδας, ὅτε ἄνωξ ἔξαφνα ὁ καιρὸς ἤρχισε νὰ χαλᾷ. Τὸ βαρόμετρον ἤρχισε νὰ καταβαίνει γρήγορα, ὁ οὐρανὸς ἔγεινε κατάμαυρος καὶ ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ φουσκᾷ. Ἔως τότε δὲν εἶχα ἰδεῖ ἀκόμη ἀγριεμμένον τὸν Ὠκεανόν, εἰς ὀλίγον θὰ μᾶς ἐπικίετο μεγάλη τρικυμία· ὁ Γενναῖος ἔτρεχε γρήγορα, μολοντί εἶχαμεν τότε μαθεῖσαι ὅλα του τὰ πανὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸν σκουνοῦν καμμία δύναμις ὅπου δὲν ἐφαίνεται.

Ἐρώτησα τὸν πλοίαρχον Βερνᾶν, ὁ ὁποῖος μού ἀπεκρίθη μουρμουρίζων:

— Παιδί μου, ἡ θάλασσα εἶνε πάντα θάλασσα· τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ εἰπῇ ὅτι ἡ θάλασσα ἔχει πολλοὺς κινδύνους· αὐτὸ τὸ εἶξευρα πρὸ πολλοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ γαλλικόν τῆς ἈΣΡΙΑΝΑΣ ΠΙΛΑΤΣ)

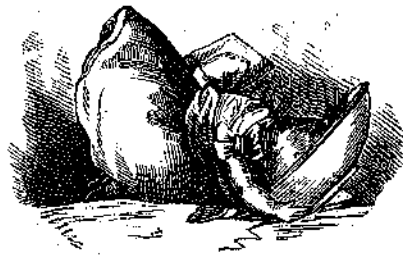
Ο ΚΟΥΝΟΥΠΑΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

(Ὁ Μιρῆς κοιτάει πῶς αὐτὸ ἔχει ἐπὶ τὸ κεφάλι του.)

— Ἄι, ἄι, ἄι! μὲ κεντρούνε!

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

(Ὁ Μιρῆς βουτᾷ μὲ παληκάρια τὸ κεφάλι του μίση στήν λατῶν.)

— Πούφ!

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

(Ὁ Μιρῆς κἀρατῆρά τί πρῶμα τὸν ἐσεμκαῖσε τῶνον δυνατά.)

— ὦ! τί μεγάλος κουνούπαρος!

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἐπιθυμοῦσα νὰ καταστήσῃ εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς εὐκολωτέραν τὴν ἀποκτησίαν τῶν νεωτέρων τόμων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ ἀνὰ διακόσια (200) ἀντίτυπα ἐξ ἑκάστου τόμου εἰς πολὺ μικροτέραν τιμὴν

τῆς ὠρισμένης καὶ διαρκοῦς αὐτῶν τιμῆς. Ὅσοι λοιπὸν εἶνε ἤδη ἐγγεγραμμένοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ τρέχον ἔτος καθὼς καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφῶσι μέχρι τέλους τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, δύνανται νὰ λάβωσιν, ἀποτεινόμενοι ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς, τὰ ἑξῆς βιβλία:

Τὸν τόμον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ 1882, μετὰ 117 εἰκόνων [τιμώμενον φρ. 2,50]	μόνον ἀντὶ φρ. 1,80
Τὸν τόμον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ 1883, μετὰ 121 εἰκόνων [τιμώμενον φρ. 2,50]	» » » 1,80
Τοὺς ΠΑΙΔΙΚΟΥΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ ὑπὸ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου [τιμωμένους φρ. 1,50]	» » » 1—
Τὸ ΕἰΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ! διήγημα ὑπὸ τοῦ Μείν Ρήδ κατὰ παράφρασιν Ἄριστ.	
Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων [τιμώμενον φρ. 1,75]	» » » 1,25
Τὰ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ Ἄριστ. Π. Κουρτίδου [τιμώμενα φρ. 2]	» » » 1,50
Τὴν ΜΟΥΣΑΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ποιήματα διὰ παιδία ὑπὸ Ἀλ. Κατακουζηνοῦ [τιμωμένην φρ. 1,50]	» » » 1—
Τὰς ΠΑΙΔΙΚΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ὑπὸ Αἰμ. Εἰμαρμένου, μετὰ 11 εἰκόνων [τιμωμένας λεπτῶν 50]	» » λεπτῶν 30
Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΟΜΑ ὑπὸ διαφόρων συνεργατῶν τῆς «Διαπλάσεως» [τιμώμενον λεπτῶν 50]	» » λεπτῶν 30
Τὰ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ἈΝΔΡΕΩΝ μεταφρασθέντα ὑπὸ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου [τιμωμένα λεπτῶν 50]	» » λεπτῶν 30

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἢ καὶ ἐγγραφησομένων συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκτήσωσιν εἰς τὰς ἡλαττωμένας τιμὰς ὅλα τὰ ἄνω βιβλία, ἢ μερικὰ ἐξ αὐτῶν, παρακαλοῦνται νὰ σπεύσωσι νὰ κάμωσι τὰς αἰτήσεις των, διότι ἅμα ἐξαντληθῶσι τὰ διακόσια (200) ὠρισμένα ἀντίτυπα ἑκάστου βιβλίου, ἢ καὶ παρέλθῃ ἡ ὠρισμένη προθεσμία τῆς 31 Σεπτεμβρίου, οἱ τόμοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ οἱ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ καὶ τὰ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ θὰ πωλοῦνται πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμὴν ἣτις εἶνε ἡ ἐντὸς παρενθέσεως σημειωθείσα.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἀποστέλλονται

καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἐξαιρέσει τῶν τόμων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων ὁ αἰτῶν πρέπει νὰ συναποστέλλῃ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου καὶ λεπτὰ 30 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Αἱ αἰτήσεις δεόν νὰ συνοδεύωνται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῶν ζητουμένων βιβλίων, εἰς νομίσματα, ἢ τραπεζικὰ γραμμάτια, ἢ ἐπιταγὰς, ἢ γραμματόσημα, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Ἀπευθύνονται δὲ πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Ὑδραῖον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας.

Η ΔΙΒΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

103. Ἑλληκισούμφωνον.

Ἡ — α' α' ι' ο' η' — ε' ι' ε' — η' — α' α' ι' η' — ω' — ο' ω',
α' — α' α' — η' — α' ε' ε' α' — ε' ι' ε' — ε' α' — ο' α' ω',
Ο — ε' — υ' α' ο' — ο' — ω' α' — ε' ι' ε' — υ' α' α' — υ' η',
α' — α' η' ε' — ε' ι' — ω' — ο' ι' ω' — η' — α' ο' α' ο' — υ' η'.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Κοκκουρίου !!

104. Φωνηεντόλιπον. Πρ' υ' — σ' λ' θ' — α' — κ' — κ' υ' —
κ' υ' ρ' ζ' — κ' λ' ζ' — τ' — π' θ' μ' ε' — σ' — υ' — υ' — λ' σ' μ' υ'.

Ἐστὴν ἐκ τῆς Φλογεράς Ἀκτίας.

105. Συλλαδούριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐπίρρημα,
τὸ δευτέρον μου πόλις, τὸ σύνολόν μου ἑκωνομία τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἄρτου.

106. Συλλαδούριφος.

Τὸ πρῶτόν μου φωνάζει δά, τὸ ἄλλο πὲ κρύνει.
Τὸ πάθος τῆς καρδίας σου τὸ ἔδλον φανερώνει.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Μουσουργοῦ.

107. Συλλαδούριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτον, φυτὴν τὸ δευτέρον μου.
Ἄνιαν δὲν γνωρίζει ὁ ὦν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἄρτου.

108. Συλλαδούριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ ἄλλο ἀριθμητικόν.
Τὸ ἔδλον εἶνε θέαινα με ἀτέφανον βασιλικόν.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἄλεα Κάκα.

109. Αἰνύγμα.

Διὰ νὰ με σχηματίσῃς δύο γράμματα λαμβάνεις.
Ὅσον μ' ἔχεις, ἕξ καὶ εἴσαι ἂν μὲ χάσῃς θ' ἀποβάνῃς.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἄρτου Ρυκίς τῶν δευτερευτῶν φαρμάγων.

110. Αἰνύγμα.

Εἶς γὰς ἐπάλλεις κατοικῶ παντός καλοῦ φρουρίου.
Ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἔλειπεν ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
Δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἥλιος, οὔτε σελήνη ἐπίσης,
Καί, πρὸς χαρὰν τῶν ἀρεσῶν, οὔτε ρημάτων κλήσις.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἄρτου Ἐσπερίου.

111. Λεξιγράφος.

Ὁ σύζυγός μου πρὸ πολλοῦ κοιμᾶται εἰς τὸ μῆμα.
Ἄκίφαλον ὁ παλαιὸς μ' ἔδλαυρε κ' ἔτιμα.

Ἐστὴν ἐκ τῆς Σακευτιῆδος Ἀργυροειδός.

112. Λεξιγράφος. Εἶμαι νῆσος, ἀλλ' ἂν μοῦ ἀφαιρέσῃς
τὰ δύο πρῶτα γράμματα, γίνωμαι πρόθεσις.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἑλλάκος Ἄετος.

113. Μεταγράμματισμός. Ὅταν τὸ πρῶτόν μου γράμμα
εἶνε θ εἶμαι νῆσος, καὶ ὅταν εἶνε μ πάλιν νῆσος εἶμαι.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Κωλοῦ Ἐκίστου.

114. Παίγνιον. Διὰ τῶν γραμμάτων ἀελλανόω σχη-
μάτισον ἠρωικὴν τινα ἀπάντησιν ἀρχαίου τινὸς βασιλέως
πρὸς τοὺς βαρβάρους.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Φιλακροκόρου τοῦ Ἀλίου.

115. Πρόβλημα. Χωρικὴ τις ἐρωτηθεῖσα πόσα ῥά ἔχει,
ἀπεκρίθη: ἔχω τόσα, ὥστε ἐάν εἶχον ἀκόμη ἄλλα τόσα καὶ
τὸ ἦμισυ τῶν τόπων, καὶ ἐν ἀκόμῃ θὰ εἶχα ἀκριβῶς 100 ῥά!
— Πόσα ῥά εἶχε;

Ἐστὴν ἐκ τῆς Ἀραδῆς τῆς Κρήτης.

116. Ἀπροσδόκητον. Διατί ἔγραψεν ὁ Ἀπόστολος
Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους;

Ἐστὴν ἐκ τῆς Ζεφυρίου Ἀλίου.

117. Λογοπαίγνιον. Τί σημαίνει τὸ μῆ.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἀμηγυράτου Κού Κού Κού Παιτισσαίου.

118. Γρῆφος. Πᾶν, τὸν κατεῖ ρινόκερος.

Ἐστὴν ἐκ τῆς Ζεφυρίου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

119. Charade.

Une voyelle est mon premier.
Terme musical, mon deuxième.
Article simple, mon troisième.
Prénom masculin mon entier.

120. Métogramme.

Je suis arbre et couvert en tout temps de verdure.
— Chaf changé, je deviens un élève en peinture.
— Ou bien un animal connu pour sa gaité
— De la vapeur j'ai su prévoir l'utilité.

121. Question drôlatique. Le lion sera-t-il
toujours le roi des animaux?

ΛΥΣΕΙΣ

88. Μὴ λάλει ἀπεριστέτως, διότι πᾶν ἄκαιρον καὶ
ἄστονον εἶνε συγχρόνως καὶ ἀπρεπές. — 89. Ἡ πρὸς τὰ
ἕξ αὐληρότης καθιστᾷ τὴν καρδίαν μας ἀναίσθητον εἰς
τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. — 90. Πρό-λογος. — 91.
Ἄρετή, ἔτη. — 92. Γόστρα, ἔστρα. — 93. Στέρ, ἔστρ. —
94. Τὸ Σ. — 95. Ἴονον. — 96. Ἡ βελόνη. — 97. Πέ-
λος, πόλις. — 98. Πύρος, Πάρος. — 99. Ὁ ἀριθμὸς 100.
— 100. Ἡ Ρῶμη (ρωμί). — 101. Ἡ μέθη. — 102. Ὁ
Ἴωσῆφ (υἱὸς Ἡφ).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγαθία, 6. Ἀγορόμπειλη, 7. Ἀδελφοποίησις τῶν λαῶν τῆς Γῆς, 9. Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, 7. Ἀθ. Ἰ. Ἀθανασιά-
δος, 6. Ἀραπάκος, 13. Ἀριάδνη τῆς Κρήτης, 12. Ἄρχων Ἐωσφόρος, 8. Ἀτρόμητος Κυνηγός, 11. Ἄγγλος,
Δ. Βλάχος, 9. Δημ. καὶ Νικ. Φ. Βολονίη, 9. Γεῖτον τῆς Μυκάλης, 11. Γενναῖα Σουλιάτσος, 4. Γενναῖα Σου-
λιώτης, 8. Β. Ν. Γεωνούλης, 7. Γουλιέλμος Τέλλος, 6. Γραῖα Ἀρῆς, 14. Δημηγυράτης Κού Κού Παιτισσαίου,
9. 15. Διάβολος Κύπριος, 15. Ἑλληνικὴ Σηματα, 14. Ἑλληναποῦλαν τοῦ Ὀλύμπου, 9. Εὐαγέρας βασιλεὺς τῆς
Σπάρτης, 14. Παντελής Ἰ. Ζάλλης, 11. Ζεφυρίου Ἄδρα, 11. Ἡρώξ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, 11. Κου-
κουρκίου !!, 7. Ἰωάννης Κουρῆς, 3. Κυνέας ὁ Θεσσαλός, 8. Λίνδξ, 6. Μαραθῶνιος Ταῦρος, 10. Μέλας Ἄετος,
11. Μιμίκος Ἰ. Μέση, 11. Μὴ μὲ λησάνοι, 9. Μικρὸς Διαβολάκος, 13. Μικρὸς Ζερβεούλης, 9. Μικρὸς Καπου-
κίνος, 9. Μεκροῦλα Γραλαλῆ, 10. Ρίζα καὶ Ἰωάννης Μιρῆν, 2. Ὀθέλλος, 1. Παιπερόσφυρον, 12. Πήγασσος,
9. Πηδηκούλης, 8. Π. Ἰ. Ραντοπούλος, 1. Σάλλιγῆ τῆς Βραβίας, 11. Σοφῶ, 10. Διον. Γ. Σκλάβος, 10.
Σπου. Ε. Σκλάβος, 10. Σκυθροπῆ Ἑλλάτη, 2. Σμερδῖς, 6. Γεώργιος Α. Σούλης, 11. Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς, 5.
Παναγιώτιτσα Π. Σπαράντσα, 10. Τατάσα Γελκοτή, 12. Ἀναστάσιος Γζέν, 9. Τηλέμαχος, 3. Τίγρις τῆς
Βεγγάλης, 6. Τέτον τοῦ Φοίβου, 6. Κανστ. Β. Τσοχωνῆς, 2. Φιλακροκόρος ὁ Ἀλίου, 11. Φιλέλλην Βύρων, 7.
Φιλέρμος Τρυγῶν, 8. Φιλιππάτρις Ἑλληνίς, 2. Φλογερά Ἄκτις, 7. Χρυσοστάφανος Ἀπόλλων, 7. Χωλὸς Ἡφα-
στος, 7. Νικόλαος Φαρῆς, 6.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λαῶν, ὅν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου, θὰ δημοσιευθῶσι εἰς τὸ ἀρχετῆς φύλλον].